

Kitab Daniel - Angka Tujuh Puluh Dua

Panyambungan Nubuat: Ti Pamisahan Israil Baheula nepi ka Ahir Amérika Sarikat

Jeff Pippenger

2024-02-05

Kasaksian ngeunaan barontakna Yérobéam ogé mangrupa sajarah pamisahna Israél baheula jadi dua bangsa. Karajaan kalér anu diwangun ku sapuluh kaom dipikawanoh minangka Israél, atawa kadang-kadang Éfraim, sarta karajaan kidul dipikawanoh minangka Yuda. Dina jaman Yézékiel, karajaan éta geus jadi dua karajaan salila mangtaun-taun, sarta dina pasal tilu puluh tujuh, Yézékiel dipaparin hiji nubuat anu nandakeun yén dua karajaan éta bakal sakali deui jadi hiji bangsa. Nubuat éta kacumponan dina sajarah awal sato galak bumi (Amérika Sarikat), sarta bakal kacumponan pikeun anu pamungkasna dina ahir Amérika Sarikat, sabab Isa salawasna ngagambarkeun tungtung hiji perkara ku awal hiji perkara.

Pangbarontakan Yeroboam dina mangsa Israél kabagi jadi dua karajaan ngawakilan hiji pangbarontakan dina awal Amérika Sarikat, sarta ogé dina ahir Amérika Sarikat. Pangbarontakan dina awal jeung dina ahir Amérika Sarikat ngawengku ngahijina dua karajaan. Wahyu pasal dalapan welas, sakumaha mindeng dicutat deui tina tulisan Sister White dina artikel-artikel ieu, ngawakilan dua panggero ka garéja-garéja. Dua bangsa anu dihiijikeun salila jam krisis hukum Minggu nyaéta saratus opat puluh opat rébu, jeung domba-domba Allah nu séjén anu masih aya di Babul.

Dua bangsa anu dihiijikeun dina sajarah Millerite téh nyaéta Yuda jeung Éfraim. Maranéhna dihiijikeun nalika panolakan-pananganan masing-masing anu ditujulkeun ka dua karajaan éta réngsé, nyaéta dina taun 1798 tuluy dina taun 1844. Kecap “sumawona” dina Yehezkiel pasal tilu puluh tujuh ngamungkinkeun urang pikeun mastikeun ieu panerapan. Kecap “sumawona” hartina nempatkeun amanat anu nuturkeun kecap “sumawona” di luhur amanat anu miheulaan kecap “sumawona.”

Firman PANGERAN sumping deui ka sim kuring, saur-Na, “Leuwih ti éta, hé anak manusa, cokot ku maneh hiji iteuk, tuliskeun dina éta, ‘Pikeun Yuda, jeung pikeun urang Israil, para sobatna’; tuluy cokot deui iteuk anu séjén, tuliskeun dina éta, ‘Pikeun Yusup, iteuk Epraim, jeung pikeun sakumna kulawarga Israil, para sobatna.’ Geus kitu, satukangeunkeun éta duanana jadi hiji iteuk; sarta éta bakal jadi hiji dina leungeun maneh.” Ezeziel 37:15–17.

Yéhezkiel keur nerapkeun prinsip nubuat “ngulang tur ngalegaan” nalika anjeunna nyebut, “salajengna.” Yéhezkiel diparéntah nyokot dua iteuk, hiji pikeun Yuda jeung hiji pikeun Éfraim, tuluy nyokot nubuat anu digambarkeun ku dua iteuk éta sarta nempatkeunana di luhur nubuat saméméhna. Gambaran nubuat saméméhna dimimitian dina ayat kahiji nalika Yéhezkiel dibawa ka hiji lebak pinuh ku tulang-tulang paéh anu garing.

Panangan PANGERAN ngageugeuh ka sim kuring, tuluy ku Roh PANGERAN sim kuring dibawa ka luar sarta ditempatkeun di tengah lebak anu pinuh ku tulang-tulang. Sarta Mantenna ngajurung sim kuring ngurilingan éta tulang-tulang; jeung, lah, kacida lobana di lebak nu kabuka éta; jeung, lah, éta tulang-tulang geus kacida garingna. Sarta Mantenna nimbalan ka sim kuring, “Anaking manusa, naha ieu tulang-tulang tiasa hirup deui?” Sim kuring ngawaler, “Nun PANGERAN ALLAH, Gusti anu uninga.” Mantenna nimbalan deui ka sim kuring, “Nubuatkeun ka ieu tulang-tulang, sarta pokkeun ka maranéhna, Heh tulang-tulang nu garing, dangukeun pangandika PANGERAN. Kieu timbalan Nun PANGERAN ALLAH ka ieu tulang-tulang: Lah, Kami baris ngasupkeun napas ka aranjeun, sarta aranjeun bakal hirup. Kami baris masangkeun urat-urat ka aranjeun, ngadatangkeun daging kana aranjeun, nutupan aranjeun ku kulit, sarta nempatkeun napas dina aranjeun, nepi ka aranjeun hirup; sarta aranjeun bakal nyaho yén Kami teh PANGERAN.” Ku sabab kitu sim kuring nganubuat sakumaha diparentahkeun ka sim kuring; sarta nalika sim kuring keur nganubuat, aya sora, jeung lah, aya geteran, tuluy éta tulang-tulang ngahiji, tulang kana tulangna masing-masing. Jeung nalika sim kuring nengetan, lah, urat-urat jeung daging geus ngadatang ka dinya, sarta kulit nutupan éta tulang-tulang ti luhurna; tapi can aya napas dina maranéhna. Tuluy Mantenna nimbalan ka sim kuring, “Nubuatkeun ka angin, nubuatkeun, anaking manusa, sarta pokkeun ka angin, Kieu timbalan Nun PANGERAN ALLAH; Heh napas, datanglah ti opat penjuru angin, sarta hembuskeun ka nu paraeh ieu, supaya maranéhna hirup.” Ku sabab kitu sim kuring nganubuat sakumaha diparentahkeun ku Mantenna ka sim kuring, sarta napas asup ka maranéhna, tuluy maranéhna hirup, sarta nangtung dina sukuna, hiji pasukan anu kacida gedéna. Tuluy Mantenna nimbalan ka sim kuring, “Anaking manusa, ieu tulang-tulang teh sakumna kulawarga Israil; lah, maranéhna nyarita, ‘Tulang-tulang urang geus garing, pangharepan urang geus leungit; urang geus dipisahkeun tina bagian urang.’ Ku kituna nubuatkeun sarta pokkeun ka maranéhna, Kieu timbalan Nun PANGERAN ALLAH; Lah, heh umat Kami, Kami baris muka kubur-kubur maraneh, ngaluarkeun maraneh tina kubur-kubur maraneh, sarta mawa maraneh ka tanah Israil. Sarta maraneh bakal nyaho yén Kami teh PANGERAN, nalika Kami geus muka kubur-kubur maraneh, heh umat Kami, sarta ngaluarkeun maraneh tina kubur-kubur maraneh, sarta bakal nempatkeun Roh Kami dina maraneh, nepi ka maraneh hirup, sarta Kami bakal netepkeun maraneh di tanah maraneh sorangan; tuluy maraneh bakal nyaho yén Kami, PANGERAN, geus nimbalanana sarta ngalaksanakeunana, dawuh PANGERAN.” Yehezkiel 37:1–14.

Ti saprak mimiti pisan ieu tulisan-tulisan, kami geus némbongkeun yén lebak tulang-tulang paéh ngalambangkeun umat Allah dina poé-poé panungtungan, sarta yén talatah ngeunaan opat angin anu nyababkeun maranéhna nangtung dina sukuna minangka hiji pasukan anu gagah perkasa, nyaéta talatah Ceurik Tengah Peuting anu ngaidéntifikasi Islam tina Cilaka katilu. Sister White ngaidéntifikasi tulang-tulang éta minangka umat Allah.

“Kuring neundeun panaku sarta ngangkat jiwa kuring dina doa, sangkan Gusti ngahiliwir ka umat-Na anu geus murtad, anu kawas tulang-tulang garing, supaya maranéhna hirup.” General Conference Bulletin, 4 Pébruari 1893.

Urang parantos nunjukkeun dina tulisan-tulisan saméméhna yén amanat nubuat anu nangtukeun 18 Juli 2020 éta salah, sarta yén proklamasi palsu éta nandaan datangna kuciwa kahiji jeung mangsa

reureuh dina pasemon sapuluh parawan. Sanaos proklamasi ngeunaan waktu éta sah dina mangsa Millerite, sanggeus 1844, moal aya deui amanat anu digantungkeun kana waktu. Nalika Future for America ngadamel proklamasi ngeunaan 18 Juli 2020, maranéhna ngageser balik kana sajarah anu di jerona proklamasi ngeunaan waktu téh ditarima, sarta ku kitu maranéhna ngalakukeun dosa, jeung maranéhna dipaéhan di jalan kota gedé dina Wahyu pasal sabelas. Maot di jalan, tuluy maranéhna perlu dihirupkeun deui, sakumaha dua saksi ogé dihirupkeun deui sanggeus tilu satengah poé.

“Tulang-tulang anu garing éta kudu dihembusan ku Roh Suci Allah, supaya maranéhna bisa mimiti hirup jeung ngalakukeun kagiatan, saolah-olah ku hiji kabangkitan tina antara nu maraot.” Bible Training School, 1 Désémber 1903.

Dina artikel-artikel saméméhna urang parantos nunjukkeun yén amanat ngeunaan opat angin anu ngahirupkeun deui dua saksi téh nyaéta amanat Islam tina Balahi anu katilu, jeung yén amanat éta nyaéta amanat Ceurik Tengah Peuting dina poé-poé panungtungan. Yehezkiel nyebutkeun, “sumawona,” sarta ku kituna anjeunna nandaan yén dina sajarah anu ngagambarkeun pangwartaan Ceurik Tengah Peuting, dua iteuk, hiji dilambangkeun minangka Epraim jeung hiji deui minangka Yuda, kudu di hijikeun babarengan sarta jadi hiji bangsa. Pasemon ngeunaan sapuluh parawan kaeusi dina poé-poé panungtungan, “nepi ka kana unggal kecapna,” sakumaha éta kaeusi dina sajarah kaum Miller. Dina mangsa nalika Ceurik Tengah Peuting kaeusi dina sajarah kaum Miller, sarta deui dina kacumponan poé-poé panungtungan, “dua iteuk” geus jeung bakal di hijikeun babarengan.

Dua iteuk éta ngagambarkeun karajaan kalér (Epraim) jeung karajaan kidul (Yuda) ti Israél baheula. Urang ogé geus némbongkeun yén William Miller dilambangkeun ku Élia, sarta yén salila tilu satengah taun mangsa halodo, Élia geus indit ka randa di Sarepta.

Geus firman PANGERAN sumping ka anjeunna, dawuh-Na, “Hudang, geura indit ka Sarepat, anu kagungan Sidon, jeung cicing di ditu. Mangkaning, Kami geus marentahkeun hiji randa di ditu supaya ngariksa anjeun.” Tuluy anjeunna hudang sarta indit ka Sarepat. Sabot anjeunna nepi ka lawang kota, mangka aya hiji awewe randa keur ngumpulkeun suluh di dinya; lajeng anjeunna nyaur ka eta awewe, pokna, “Pangnyandakkeun, mugi, saeutik cai dina hiji wadah, supaya sim kuring tiasa nginum.” Jeung nalika manehna keur indit rek nyandak eta cai, anjeunna nyaur deui ka manehna, pokna, “Pangmawaankeun ogé, mugi, sakeupeul roti dina panangan anjeun.” Ari pokna, “Sakumaha PANGERAN, Allah anjeun, jumeneng, sim kuring teu boga roti; iwal ngan sakeupeul tipung dina gentong, jeung saeutik minyak dina kendi. Jeung, tingali, sim kuring keur ngumpulkeun dua tangkal suluh, sangkan sim kuring tiasa asup sarta ngolah eta pikeun sim kuring jeung anak sim kuring, supaya kami ngadaharna, tuluy paeh.” Saur Elia ka manehna, “Ulah sieun; indit, lakukeun sakumaha anu ku anjeun diucapkeun; ngan ti dinya jieun heula keur sim kuring hiji roti leutik, tuluy bawa ka sim kuring, sarta sanggeusna kakara jieun keur anjeun jeung keur anak anjeun. Sabab kieu dawuhan PANGERAN, Allah Israil: gentong tipung moal beak, kitu deui kendi minyak moal susut, nepi ka poe PANGERAN ngirim hujan ka bumi.” Tuluy manehna indit sarta ngalakukeun nurutkeun pangandika Elia; jeung manehna, jeung anjeunna, jeung sakumna kulawargana, maranehna ngadahar salila sababaraha poe. 1 Raja-raja 17:8–15.

“Poé-poé anu loba” dina éta petikan nyaéta tilu satengah taun nalika Ahad neangan Élia, sarta ngawakilan sarébu dua ratus genep puluh taun panganiayaan kapapaan. Ngeunaan “poé-poé anu loba” tina panganiayaan kapapaan, Isa ngandika:

Jeung upama poe-poe éta henteu dipondokkeun, moal aya hiji mahluk hirup ogé anu salamet; tapi ku sabab jalma-jalma pilihan, poe-poe éta bakal dipondokkeun. Mateus 24:22.

Dulur White sacara langsung ngaidéntifikasi panyatakeun Yesus ngeunaan “poé-poé éta” minangka mangsa panganiayaan kapapaan.

“Panyiksa ka gereja henteu lumangsung sapanjang sakabéh mangsa 1260 taun éta. Allah, ku welas asih-Na ka umat-Na, ngondangkeun pondok waktu tina cocoba maranéhna anu ngaduruk. Nalika ngaramalkeun ‘kasangsaraan anu gedé’ anu bakal nimpah gereja, Jurusalamet ngandika: ‘Lamun poé-poé éta henteu dipondokkeun, moal aya hiji jelema ogé anu salamet; tapi ku lantaran anu kapilih, poé-poé éta bakal dipondokkeun.’ Mateus 24:22. Ku pangaruh Réformasi, panyiksa éta ditungtungan saméméh taun 1798.” The Great Controversy, 266, 267.

“Loba poé” nalika Elia dipiara ku randa, éta ogé mangrupa “loba poé” panyiksa kapapaan anu diidéntifikasi ku Daniel.

Jeung jalma-jalma anu boga pangarti di antara rahayat bakal ngajar loba jalma; najan kitu maranéhna bakal gugur ku pedang, ku seuneu, ku panangkaran, jeung ku rampasan, salila loba poé. Ayeuna lamun maranéhna gugur, maranéhna bakal ditulungan ku pitulung anu saeutik; tapi loba anu bakal ngagabung ka maranéhna ku kapura-puraan. Jeung sawatara ti antara jalma-jalma anu boga pangarti bakal gugur, pikeun nguji maranéhna, jeung pikeun nyucikeun, jeung pikeun ngajadikeun maranéhna bodas, nepi ka mangsa ahir; sabab éta masih kénéh pikeun waktu anu geus ditangtukeun. Daniel 11:33–35.

“Wanci ahir,” anu dina ayat-ayat éta ogé disebut “wanci anu geus ditangtukeun,” nyaéta taun 1798, sarta éta nandaan ahir panganiayaan kapapaan, sakumaha geus dipralambangkeun ku mangsa Élia jeung randa di Sarfat. Dina sajarah éta randa, anu ngalambangkeun gereja anu henteu boga salaki, diidéntifikasi minangka gereja di padang gurun dina pasal ka dua welas kitab Wahyu. Anjeunna keur ngumpulkeun dua tangkal kai, lain hiji tangkal kai atawa sapuluh tangkal kai, tapi dua tangkal kai. Ézékiel diparéntah nyokot dua tangkal kai, hiji pikeun karajaan kalér Israil jeung hiji pikeun karajaan kidul Israil, tuluy ngahijikeunana sangkan jadi hiji tangkal kai. Duanana karajaan éta geus sumebar salila dua rébu lima ratus dua puluh taun, tapi jangji Allah nyaéta yén Anjeunna baris ngumpulkeun maranéhna. Awéwé éta keur ngumpulkeun dua tangkal kai anu kudu di hijikeun jadi hiji, sarta anjeunna ngalakukeun kitu “dugi ka poé nalika PANGERAN ngirimkeun hujan ka bumi.”

Dinten nalika Gusti ngutus “hujan” téh nandaan Pekik Tengah Peuting dina sajarah Millerite, anu ngahontal kacindekan-na dina 22 Oktober 1844, nalika Utusan Perjangjian téh ngadadak sumping ka Bait Suci anu geus Anjeunna dirarancang ti taun 1798 (ahir amarah nu kahiji), nepi ka 22 Oktober 1844 (ahir amarah nu pamungkas). Dina éta mangsa, amanat Pekik Tengah Peuting, anu dilambangkeun dina gambaran lebak tulang-tulang dina kitab Yehezkiel, parantos kacumponan,

nalika dua iteuk karajaan kalér jeung kidul di hijikeun jadi hiji bangsa, kalayan hiji raja, sabab dina 22 Oktober 1844, Kristus sumping ka payuneun Rama sarta nampi hiji karajaan.

“Kristus sumping minangka Imam Agung urang ka tempat anu pangsuci-na, pikeun nyucikeun Bait Suci, sakumaha dipidangkeun dina Daniel 8:14; sumpingna Putra manusa ka Nu Maha Sepuh, sakumaha ditepikeun dina Daniel 7:13; jeung sumpingna Gusti ka Bait-Na, sakumaha geus diramalkeun ku Maleakhi, téh mangrupikeun pedaran ngeunaan kajadian anu sarua; jeung ieu ogé dilambangkeun ku sumpingna panganten lalaki ka pangantenan, sakumaha diterangkeun ku Kristus dina misil ngeunaan sapuluh parawan, dina Mateus 25.” The Great Controversy, 426.

Kristus nampi hiji karajaan dina tanggal 22 Oktober 1844, sakumaha ditetepkeun dina kitab Daniel.

Kaula ningali dina tetenjoan peuting, sarta, beh, aya hiji siga Putra Manusa sumping sareng mega-mega langit, sarta sumping ka Nu Sepuh ku Poe-poe, sarta anjeunna dibawa ngadeukeut ka payuneun Anjeunna. Jeung ka Anjeunna dipaparinkeun kakawasaan, kamulyaan, jeung hiji karajaan, supaya sakumna bangsa, nagara, jeung basa ngabakti ka Anjeunna: kakawasaan-Na teh kakawasaan langgeng, anu moal sirna, jeung karajaan-Na teh anu moal dibinasakeun. Daniel 7:13, 14.

Nalika dua iteuk milik Yehezkiel di hijikeun, maranéhna boga hiji raja anu ngawasa maranéhna.

Jeung Daud, hamba Kami, bakal jadi raja maranéhna; sarta maranéhna kabéh bakal boga hiji pangangon: maranéhna ogé bakal leumpang dina hukum-hukum Kami, sarta ngajaga katetepan-katetepan Kami, jeung ngalaksanakeunana. Jeung maranéhna bakal nyicingan tanah anu geus dipaparinkeun ku Kami ka Yakub, hamba Kami, tempat karuhun maranéhna geus nyicingan; sarta maranéhna bakal nyicingan éta tanah, nya éta maranéhna, jeung anak-anakna, jeung incu-incuna salalanggengna: sarta Daud, hamba Kami, bakal jadi pamingpin maranéhna salalanggengna. Yehezkiel 37:24, 25.

Sadaya nabi satuju silih sarua, sarta raja Daud téh nyaéta Kristus anu sumping ka payuneun Rama dina tanggal 22 Oktober 1844, sarta nampi hiji karajaan anu geus dihimpun tina dua iteuk, nyaéta Israil (karajaan kalér) jeung Yuda (karajaan kidul). Paburencayanna dua karajaan éta réngsé salila opat puluh genep taun ti 1798 nepi ka 1844, nalika Kristus ngadegkeun hiji bait anu geus dijadikeun sepi sarta diinjak-injak. Sanggeus Anjeunna ngadegkeun bait éta, tuluy Anjeunna ngadadak sumping ka bait-Na salaku Utusan Perjangjian, minuhan nubuat dina Malaki pasal tilu. Yehezkiel satuju kana éta kanyataan, sabab sadaya nabi satuju silih sarua.

Jeung Daud, abdi Kami, bakal jadi raja maranéhna; jeung maranéhna kabéh bakal boga hiji pangangon: maranéhna ogé bakal lumampah dina hukum-hukum Kami, sarta ngajaga katetepan-katetepan Kami, jeung ngalaksanakeunana. Jeung maranéhna bakal cicing di tanah anu ku Kami geus dipasihkeun ka Yakub, abdi Kami, tempat karuhun maranéh geus cicing; jeung maranéhna bakal cicing di dinya, nya éta maranéhna, jeung anak-anakna, jeung incu-incuna salalanggengna: jeung Daud, abdi Kami, bakal jadi pangeran maranéhna salalanggengna. Leuwih ti éta, Kami bakal nyieun hiji perjangjian karapihan jeung maranéhna;

éta bakal jadi perjangjian anu langgeng jeung maranéhna: jeung Kami bakal netepkeun maranéhna, jeung ngalobaan maranéhna, sarta bakal nempatkeun tempat suci Kami di tengah-tengah maranéhna salalanggengna. Kémah Kami ogé bakal aya jeung maranéhna: enya, Kami bakal jadi Allah maranéhna, sarta maranéhna bakal jadi umat Kami. Yehezkiel 37:24–27.

Kristus anu ngadegkeun Bait Suci.

Sarta ucapkeun ka anjeunna, kieu, Kieu timbalan PANGERAN semesta alam, saurna, Tenjo, ieu jelema anu ngaranna Sang Cangkaruk; anjeunna bakal tumuwuh tina tempatna sorangan, sarta anjeunna bakal ngadegkeun Bait PANGERAN: enya, anjeunna pisan anu bakal ngadegkeun Bait PANGERAN; sarta anjeunna bakal nanggung kamulyaan, sarta bakal linggih jeung marentah dina tahta-Na; sarta anjeunna bakal jadi imam dina tahta-Na: jeung piwuruk karapihan bakal aya di antara maranéhna duaan. Ari makuta-makuta éta bakal jadi panginget pikeun Helem, pikeun Tobia, pikeun Yedaya, jeung pikeun Hen bin Sepanya, di jero Bait PANGERAN. Jeung maranéhna anu jauh bakal datang sarta ngawangun di jero Bait PANGERAN, sarta maranéh baris nyaho yen PANGERAN semesta alam geus ngutus kuring ka maranéh. Jeung ieu bakal kajadian, lamun maranéh enya-nya nurut kana sora PANGERAN Allah maranéh. Jakaria 6:12–15.

Kristus teh TUNAS, sarta Anjeunna ngedalkeun yén upama maranéhna ngaruntuhkeun Bait-Na, Anjeunna bakal ngadegkeun deui éta dina tilu poé, nu ku urang Yahudi dijawab yén ngawangun éta Bait nyokot opat puluh genep taun.

Ku urang Yahudi Anjeunna dijawab kieu, “Tanda naon anu ku Anjeun dipintonkeun ka kami, ku sabab Anjeun ngalakukeun hal-hal ieu?” Isa ngawaler sarta ngandika ka maranéhna, “Runtuhkeun Bait Allah ieu, sarta dina tilu poé Kami baris ngadegkeunana deui.” Ku urang Yahudi tuluy diucapkeun, “Bait Allah ieu diwangunna salila opat puluh genep taun, naha Anjeun baris ngadegkeunana deui dina tilu poé?” Yohanes 2:18–20.

Kristus keur nyarioskeun ngeunaan awak-Na dina éta petikan, tapi sakabéh nabi langkung nyarioskeun ngeunaan poé-poé panungtungan tibatan poé-poé nalika maranéhna hirup. Kabangkitan Kristus dina poé katilu ngagambarkeun kabangkitan tulang-tulang paéh dina mangsa curahan Roh Suci dina Panyambat Tengah Peuting. Hujan anu jadi poko kasaksian Élia dimanifestasikeun dina mangsa puncak papanggihanna jeung nabi-nabi Baal jeung Asytarot. Harita kabuktian yén Allahna Élia téh Allah anu sajati, sarta deuih yén Élia téh nabi anu sajati.

Dina datangna kuciwa anu kahiji, katémbong yén umat Protestan geus jadi nabi-nabi palsu, sakumaha dilambangkeun ku nabi-nabi Baal jeung Asytarot. Ti harita mangsa panundaan mimiti lumangsung, sarta nganteur kana pekabaran Tangis Tengah Peuting, anu nganteur Kristus sumping dadakan ka Bait-Na. Tangis Tengah Peuting dilambangkeun ku pekabaran Yehezkiel anu ngangkat tulang-tulang éta jadi hiji balad anu gagah perkasa. Leuwih ti éta, salila mangsa éta (opat puluh genep taun), dua iteuk éta kudu dihijikeun babarengan pikeun ngahasilkeun hiji bangsa, kalayan hiji raja.

Firman PANGERAN sumping deui ka sim kuring, saur-Na, “Jeung deui, eh anak manusa, cokot ku maneh hiji iteuk, tuliskeun dina eta: Pikeun Yuda, jeung pikeun bani Israil, rerencanganana; tuluy cokot deui iteuk anu sejen, tuliskeun dina eta: Pikeun Yusup, iteuk Epraim, jeung pikeun sakumna kulawarga Israil, rerencanganana; tuluy sambungkeun eta nu hiji ka nu sejen jadi hiji iteuk; sarta eta bakal jadi hiji dina leungeun maneh. Jeung lamun bani bangsa maneh nyarita ka maneh, pokna, ‘Naha maneh moal nembongkeun ka kami naon hartina ieu teh?’ Ucapkeun ka maranehna, Kieu timbalan Gusti ALLAH: Tenjo, Kami rek nyokot iteuk Yusup, anu aya dina leungeun Epraim, jeung kaom-kaom Israil, sasama-Na, tuluy Kami bakal ngahijikeun eta jeung manehna, nya eta jeung iteuk Yuda, sarta ngajadikeunana hiji iteuk, jeung eta bakal jadi hiji dina panangan Kami. Jeung iteuk-iteuk anu ku maneh ditulisan teh kudu aya dina leungeun maneh di hareupeun panonna. Jeung ucapkeun ka maranehna, Kieu timbalan Gusti ALLAH: Tenjo, Kami rek nyokot bani Israil ti antara bangsa-bangsa kahirupan, ka mana maranehna geus indit, sarta Kami bakal ngumpulkeun maranehna ti unggal jurusan, tuluy mawa maranehna ka tanahna sorangan; sarta Kami bakal ngajadikeun maranehna hiji bangsa di eta tanah, di pagunungan Israil; jeung hiji raja bakal jadi raja pikeun maranehna kabeh; sarta maranehna moal deui jadi dua bangsa, jeung moal deui kabagi kana dua karajaan salalanggengna; kitu deui maranehna moal deui najiskeun dirina ku brahala-brahalana, atawa ku hal-hal anu pikageuleuheun, atawa ku naon bae tina sagala palanggaranana; tapi Kami bakal nyalametkeun maranehna ti sakabeh tempat padumukanana, tempat maranehna geus dosa, sarta Kami bakal nyucikeun maranehna; ku kituna maranehna bakal jadi umat Kami, sarta Kami bakal jadi Allah maranehna.” Yehezkiel 37:15–23.

Dua iteuk anu keur dikumpulkeun ku randa éta saméméh hujan Élias dina Midnite Cry, nyaéta karajaan kalér jeung kidul Israil anu geus paburencay sarta kudu dikumpulkeun jadi hiji bangsa dina 22 Oktober 1844, waktu Poé Panebusan antitipikal mimiti, sabab jangji-na nyaéta yén dina mangsa éta Allah “bakal nyucikeun maranehna.” Panyucian éta, anu ngawakilan Pangadilan Panalungtikan, mimiti dina mangsa éta. Pangumpulan dua iteuk éta kudu kaharti kalayan leres, sabab Allah salawasna ngagambarkeun ahir hiji perkara ku awal hiji perkara.

Taun 1844 mangrupikeun ahir tina dua karajaan Israil, sabab dina mangsa éta maranehna geus jadi hiji karajaan, nyaéta Israil rohani, sarta ti dinya ka hareup maranehna ngan ukur kudu jadi hiji bangsa. Sajarah éta digambarkeun ku sajarah awal nalika maranehna geus jadi dua bangsa, nyaéta sajarah pamberontakan Yéroboam.

Sajarah sistem ibadah palsu Yérobéam kudu ogé digambarkeun dina ahir karajaanna.

Pemberontakan Harun dina awal Israil baheula jeung pemberontakan Yérobéam dina awal karajaan kalér ngagambarkeun pemberontakan taun 1863, sarta taun 1863 ngan ukur bisa kaharti kalayan écés lamun ahir karajaan Yérobéam, sakumaha digambarkeun ku ngahijina dua iteuk, ogé ditumpangkeun kana 1863. Ngan harita 1863 katingali kalayan écés minangka lambang hiji generasi anu ngadegkeun hiji gambar kacemburuan.

Urang bakal neruskeun ieu pangajaran dina artikel salajengna.

“Tapi lain ngan ibarat ngeunaan tulang-tulang garing ieu lumaku ka dunya wungkul, tapi ogé ka jalma-jalma anu geus dipaparin cahaya anu gedé; sabab maranehna ogé sarua jeung

rangka-rangka di lebak. Maranéhna boga wangun manusa, rorongkong awak; tapi maranéhna henteu miboga hirup rohani. Tapi misil éta henteu ngantep tulang-tulang garing éta ngan saukur kagandengkeun jadi wangun-wangun manusa; sabab henteu cekap saukur aya kasaluyuan dina anggota awak jeung raray. Napas kahirupan kudu ngahirupkeun awak-awak éta, supaya maranéhna bisa nangtung jejeg, sarta hudang kana kagiatan. Tulang-tulang ieu ngalambangkeun kulawarga Israil, garéja Allah, jeung pangharepan garéja téh aya dina pangaruh anu ngahirupkeun ti Roh Suci. Gusti kudu ngampuskeun napas-Na ka tulang-tulang garing éta, supaya maranéhna hirup.

Roh Allah, kalawan kakawasaan-Na anu ngahudangkeun hirup, kudu aya dina unggal jalmi, sangkan unggal otot jeung urat saraf rohani ngalaksanakeun padamelanana. Tanpa Roh Suci, tanpa napas Allah, aya kalemesan dina hate nurani, leungitna kahirupan rohani. Loba jalma anu teu miboga kahirupan rohani ngaranna aya dina catetan gareja, tapi maranéhna teu dituliskeun dina kitab kahirupan Anak Domba. Maranéhna bisa waé ngahiji jeung gareja, tapi maranéhna henteu ngahiji jeung Gusti. Maranéhna bisa waé rajin dina ngalaksanakeun sakumpulan kawajiban anu tangtu, sarta bisa dianggap jalma anu hirup; tapi loba di antara maranéhna kaasup kana golongan jalma anu “ngaranna hirup, padahal geus paéh.”

“Lamun teu aya panobatan jiwa anu sajati ka Allah; lamun napas kahirupan Allah henteu ngahirupkeun jiwa kana kahirupan rohani; lamun jalma-jalma anu ngaku bebeneran henteu digerakkeun ku prinsip anu lahir ti sawarga, maranéhna henteu dilahirkeun tina siki anu teu bisa buruk, anu hirup tur langgeng salalanggengna. Lamun maranéhna henteu ngandelkeun kana kabeneran Kristus minangka hiji-hijina jaminan maranéhna; lamun maranéhna henteu nyonto kana tabiat-Na, digawé dina sumanget-Na, maranéhna taranjang, maranéhna henteu ngagem jubah kabeneran-Na. Jalma-jalma paéh mindeng dianggap hirup; sabab jalma-jalma anu ngalaksanakeun naon anu ku maranéhna disebut kasalametan nurutkeun pamanggih sorangan, henteu boga Allah anu damel di jerona pikeun mikahayang jeung ngalakukeun numutkeun kahayang-Na anu hadé.”

“Golongan ieu kacida hadéna dilambangkeun ku lebak pinuh ku tulang-tulang garing anu katingali ku Yehezkiel dina tetenjoan.” Review and Herald, 17 Januari 1893.